

Stanisław Janikowski

Adwokat Dymitr Malicki (1914—1977)

Palestra 22/11-12(251-252), 70-71

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

3.

**Adwokat Dymitr Malicki
(1914—1977)**

Czasami ludzie mają takie cechy, które ich zdecydowanie wyróżniają w danej społeczności. Takimi cechami adw. Dymitra Malickiego były gruntowna wiedza, pracowitość, sumienność i życzliwość, a więc cechy niezbędne do wzorowego spełniania zawodu adwokata. A adwokat Dymitr Malicki taki właśnie zawód, wykonywany przezeń przeszło ćwierć wieku, ukochał nade wszystko.

Urodził się 7 listopada 1914 r. w Humuniskach (d. województwo tarnopolskie), w rodzinie chłopskiej. Ojciec jego zginął w 1915 r. podczas pierwszej wojny światowej.

W latach od 1928 do 1935 uczęszczał do Państwowego V Gimnazjum im. St. Żółkiewskiego we Lwowie, w którym zdał egzamin dojrzałości w 1935 r., a następnie odbywał służbę wojskową w Tarnopolu. Od grudnia 1937 r. do listopada 1945 r. pracował w DOKP Lwów na stanowiskach: telegrafisty, dyżurnego ruchu, kasjera kasy biletowej, zastępcy zawiadowcy stacji, zawiadowcy i naczelnika stacji (na stacjach Lwów-Kleparów i Rzęsna Polska koło Lwowa).

W 1937 r. Dymitr Malicki rozpoczął studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie, które ukończył w 1941 r. W tym też roku odbył we Lwowie przepisaną praktykę sądową w Specjalnym Sądzie Kolejowym ZSRR. W czasie studiów uprawiał także sport, m.in. gry zespołowe, a nadto był sędzią sportowym siatkówki oraz piłki ręcznej, działając aktywnie w akademickim środowisku Lwowa.

Po wojnie przybył jako repatriant do Wrocławia, gdzie od 1 lutego 1946 r. rozpoczął pracę w Państwowej Fabryce Wagonów „Pafawag” we Wrocławiu, będąc jednym z pionierów odbudowy i rozbudowy wymienionego przedsiębiorstwa. W latach 1946—1949 pełnił początkowo funkcję kierownika wydziału pracy i płacy, a następnie sprawował w „Pafawagu” funkcję doradcy prawno-ekonomicznego dyrekcji i występował często w tym czasie jako pełnomocnik tego zakładu. Adw. Dymitr Malicki był w owym czasie jednym z inicjatorów współzawodnictwa pracy w „Pafawagu”, ogłaszając z tego zakresu szereg artykułów w gazecie zakładowej, które miały wartość nie tylko poznawczą, ale również — i to głównie — moralno-patriotyczną, gdyż ukazywały sens pracy w „Pafawagu” dla odradzającego się Państwa.

W latach 1949—1950 odbył nieodpłatną aplikację sądową w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu. W latach 1961—1963 był radcą prawnym i kierownikiem biura prawnego „Pafawagu”. W tym okresie opracował szereg aktów wewnętrzzakładowych, m.in. instrukcję dla komisji walki z nadużyciami. Ponadto pracował społecznie w organizacjach zakładowych.

Uchwałą Rady Adwokackiej we Wrocławiu z dnia 25 maja 1951 r. został wpisany na listę adwokatów z siedzibą we Wrocławiu i od 1952 r. zawód adwokata wykonywał przez całe dalsze swoje życie w Zespole Adwokackim Nr 1 we Wrocławiu. Był bardzo aktywny w pracach samorządu adwokackiego, pełniąc w nim funkcję zastępcy kierownika Zespołu Adwokackiego Nr 1, zastępcy rzecznika dyscyplinarnego w latach 1962—1967 i 1974—1976 oraz wiceprezesa Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w okresie 1970—1973 i od 1976 r. aż do śmierci. Obok pracy zawodowej zawsze znajdował czas na pracę społeczną, pełniąc przez wiele lat

funkcję przewodniczącego Komitetu Rodzicielskiego Szkoły Podstawowej nr 45 we Wrocławiu oraz XI-Liceum Ogólnokształcącego im. S. Konarskiego we Wrocławiu. Ponadto udzielał porad prawnych w komitetach blokowych Wrocławia oraz kierował pracami osiedlowych Komisji pojednawczych.

Jego praca zawodowa i wszechstronna działalność społeczna uwieńczona została m.in. przyznaniem mu Medalu X-lecia Polski Ludowej, odznaki „Zasłużonego dla Dolnego Śląska”, odznaki „Zasłużonego Działacza Frontu Jedności Narodu”, medalu pamiątkowego z okazji XXX-lecia Pafawagu.

Rada Adwokacka we Wrocławiu uchwałą z 18 maja 1973 r. stwierdziła, że adwokat Dymitr Malicki, pełniąc funkcję sędziego i wiceprezesa Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, wyjątkową rzetelnością, wnikliwością oraz obiektywnością przy rozstrzyganiu spraw dyscyplinarnych i wydawaniu orzeczeń dyscyplinarnych, które spełniły rolę wychowawczą w zakresie profilaktyki środowiskowej, dobrze się zasłużył Dolnośląskiej Adwokaturze. Rzeczywiście, uzasadnienia jego rozstrzygnięć były wnikliwe i wyczerpywały wieloaspektowość poruszanych kwestii, stanowiły wręcz opracowania wzorowe.

Wysokie walory jego pism procesowych wynikały z jego rzetelności i dużej wiedzy jako prawnika cywilisty. Nie czynił różnicy między sprawami z wyboru a tzw. urzędówkami, w których z jeszcze większą żarliwością występował, gdyż był człowiekiem wyjątkowo wrażliwym na krzywdę ludzką i niedostatek, poznane przezeń dobrze w dzieciństwie i młodości.

Jego pamięć i zasługi podkreślili przemawiający w czasie uroczystości pogrzebowych adw. Kazimierz Głowacki z ramienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej i adw. Tadeusz Kaszubski z ramienia Zespołu Adwokackiego Nr 1, w którym wykonywał praktykę adwokacką. Ponadto pamięci Jego oddały część rzesze ludzi przybyłych na pogrzeb mimo deszczowego i jakże smutnego dnia 28 listopada 1977 roku. Służył tym ludziom szczerze i oddanie i jakże często bezinteresownie, zgodnie z piękną ideą zawodu adwokata, by nieść wszechstronną pomoc ludziom, którzy pomocy potrzebowali.

Adwokat Dymitr Malicki spoczął na zawsze na cmentarzu Św. Rodziny we Wrocławiu, w mieście, któremu poświęcił więcej niż połowę swojego pracowitego życia.

adw. Stanisław Janikowski

NOTATKI

1.

Doniosły krok w dziedzinie powiązania nauki prawa z praktyką adwokacką

Dnia 10.X.1978 r. w Uniwersytecie Warszawskim zawarte zostało porozumienie pomiędzy Uniwersytetem a Naczelną Radą Adwokacką co do współdziałania i koordynacji poczynań, w szczególności w dziedzinie kształcenia nowych kadr, doskonalenia kadr zatrudnionych w adwokaturze i badań naukowych. Porozumienie to